

BOHUSLÄN

Munkedals-
bygd

Nr. 4

1981

Årg 12

MUNKEDALS HEMBYGDS- OCH FORNMINNESFÖRENING

De gamla husen vid fallet

Gamla bruket i Munkedal minner om en tid som passerat för längesedan. Här var en gång ett pulserande liv i de vattendrivna sågverken, kvarnarna och smedjorna. På bilden syns de tre kvarvarande byggnaderna, de två vid älven har utgjort bostäder för smeder och mjölnare, det översta på bilden, sågarbostad, uppförd i slutet av 1700-talet. Ovanför sågarbostaden syns den gamla stenbron. Bilden är från 1920-talet och tagen av Selma Sahlberg. Vid detta tillfälle, kan det ha varit antingen vår- eller höstflod och i det mäktiga fallet uppstår "rök" från vattenmassorna när floden kastar sig utför stupet. Gamla bruket härrör sig från en tid som ligger omkring 150 år tillbaka.

Ett konferens- &
övernattningsställe
i hjärtat av
Bohuslän

Moderna rum och
god mat i trivsam
miljö

Öppet dagligen från kl. 12 — 19
Lördagar och söndagar stort smörgåsbord

Åstors

HERRGÅRD 0524/120 00

Hembygdsföreningen

Kommande program:

Luciafirande lördag den 12 december kl 17.00 på Kaserna. I firandet förekommer Lucia med tärnor samt underhållning.

Kaffe & lussekatter, m.m.

Alla välkomna!

Årsmöte 1982.

Preliminärt hålles årsmöte 1982, lördagen den 6 mars. Tid och plats meddelas senare.

EPIDEMI SINGERS

1981 årsavslutning ägde rum den sista dagen i oktober. Vädret var stilla och även solen försökte skingra de tunga molnen. Sådant kan väderleken vara just så där inför övergången till november.

Men på hembygdsgården Kaserna var det enbart trevligt när vi samlats en stund på eftermiddagen för att njuta av en gemytlig träff med både kaffe och sång med klämmig musik därtill. Den sex man starka besättningen i Epidemi Singers gjorde allt för att lyssnarna skulle trivas med en ständigt skiftande repertoar av många kända kompositörer, där man kunde avnjuta både Evert Taube och Dan Andersson, m.fl. Epidemi Singers kom från Strömstad och mannarna hette Ingmar Olsson, Stig Collin, Jan Swedberg, Karl-Axel Karlsson, Rolf Hilmersson och Per-Arne Simonsson. Innan den uppskattade ensemblen lämnade Kaserna, fick vi ett halvt löfte om återseende, möjligen nästa sommar.

Dragkamp på Kaserna

Samtliga skolbarn från Bruksskolan var samlade på Kaserna en ljuvlig vårdag, den 26 maj i år. Trots att händelsen kommer något "Ad notam", ty det var ju som sagt rätt längese'n, så är det ej för sent, att i ord och bild skildra denna trivseldag för skolbarnen. Munkedals Pensionärsförening underhöll med en sketch "En dag på torpet" och som blev livligt uppskattad. Medlemmar i pensionärsföreningen visade också prov på hur man lekte förr i världen och Korpen i Uddevalla gav prov på mera moderna varianter. Kaserna är en utomordentlig anläggning när det gäller utrymme och det var god plats för Uddevallakorpen när barnen arrangerade dragkamp, boll, -ring, -pilkastning, -poängpromenad, o.s.v. Det blev med andra ord, en heldag för både yngre och äldre denna härliga majdag men naturligtvis gjorde sig hungern märkbar efter många timmars lekar och idrott. Det var väl sörjt för förplägnaden, inte minst med den populära korvgrillningen, plus en hel del annat matnyttigt. Kontakten visade sig vara god mellan många varianter av åldrar och alla mätte gott i den vackra omgivningen som Kaserna utgör. Trots att så många barn samlats på Kaserna i de olika varianterna av lekar och sport, kunde man knappast hitta vare sig papper eller annat material, som i många fall oftast lämnas kvar på "valplatsen". En särskild blomma till dessa ordentliga ungdomar.

Hembygdsföreningen

Skolbarn från Bruksskolan, samlade på Kaserna, där just dragkamp pågår. Till höger Wiknerstugan.

En färd mot okänt mål.

1981 års hemliga resa, styrdes till en början genom det höstfagra Dal och ett flertal av resenärerna ansåg, att turen månne gå över Ed till Strömstad eller västkusten, vilket man nu vill. Utfärden ställdes i början mot Uddevalla för att därifrån följa 172:an upp genom Dalsland. Ett första uppehåll ägde rum vid den nya bron vid Ellenö, där det alltid är intressant att studera omgivningen mellan sjösystemen på båda sidor om bron. Av den gamla järnvägsbron från Lelångens tid, var det bara brofästena kvar. I fortsättningen av färdens blev en del lite tvehågsna om det skulle bli Strömstad eller någon annan plats. Det nämndes något om Årjäng. Men si, det blev det inte heller. I vägskiljet mot Bengtsfors tog bussen kurs mot Skåpafors och Laxarby för att efterhand stanna till vid Edsleskog. Men dessförinnan hade en trevlig kaffepaus ordnats mellan Laxarby och Edsleskog. Vid denna sistnämnda plats betraktades en minnessten över prosten i Sunne, Anders Fryxell, som föddes i Edsleskogs prästgård 1795 och som senare blev präst i Värmland. Han verkade i Sunne församling och är känd som författare till värmlandsvisan "Ack Värmland du sköna". Tid medgavs även att bese den gamla prästgården i Edsleskog, som i stort sett står oförändrad sedan sekler tillbaka. I huvudbyggnaden pågick arbeten med skinn och pälsprodukter och där även resenärerna passade på att förvärva sig något av de rejäla plaggen.

Så fortsatte färdens mot okänt mål och när vi sedan kom till Mo vek bussen till vänster mot värmlandsgränsen och vid denna tid, hade de flesta skrinlagt möjligheten att få se Strömstad eller Årjäng. Svanskog var målet för den mystiska turen och här mottogs vi av hr Mattias Jonsson som hälsade oss välkomna till det idylliska samhället. Hr Jonsson visste det mesta om både Svanskog och Värmland och kände till allt om det lilla brukssamhället. Vi hann bese hembydsgården och därintill den lilla skomakarverkstaden där allt fanns kvar i oförändrat skick, sedan skomakarmäster själv lämnat den. En annan attraktion i Svanskog var den gamla lanthandeln där man fortfarande kunde inhandla flera åtråvärda ting i gammal butiksmiljö. Under denna resa, hann vi även med att besöka en kaktusodling och som det sades, var den största i Europa? Många rariteter fanns att beskåda under cicerons ledning och en del undrade om några exemplar var till salu. Det upplystes om, att de största och ståtligast av släkten Cactaceae inte var till försäljning för något pris, men att det inhandlades mindre växter av de taggiga prydnaderna och som kanske med tiden rent av kan bli en "Nattens drottning".

Utflykten fortsattes till Svanskogs spånklädda kyrka som låg vackert och naturskönt vid sjön Mellansvanen. Därpå var det bara några steg till Svaneholms herrgård där maten väntade och där också hr Jonsson fortsatte att tala om Svanskogs historia. Han avtackades inför uppbrottet av Munkedals hembygdsförenings ordförande Jean Ohlsson, som även i övrigt tackade alla som medföljt på färdens. Bussförare var Inge Ingman samt guider. Hemfärden lades över Ånimskog, där kyrkan besågs samt gravstenen över konstnären Otto Hesselbom, som från dessa trakter, inhämtat motivet till tavlan "Vårt land". Några uppehåll företogs senare men vid Färgelanda lades återstoden av turen över Hedekas till Munkedal. Vädret var utomordentligt gott.

En färd till Skaftö

I en fullsatt buss, åkte många medlemmar ur hembygdsföreningen på en alltigenom lyckad tur till Skaftölandet den 3 oktober. Vid den nya bron Källviken, mötte oss Skaftös ordförande, Ingemar Gunnarsson och som sedan blev guide hela tiden medan sällskapet såg sig omkring. Första anhalten blev Grundsund, ett litet idylliskt samhälle, där vi besåg många gamla byggnader och senare till C.G. Bernhardssons stuga med egna oljemålningar. Ett mycket sevärt inslag i resan. Mellan Grundsund och Fiskebäckskil fanns kolerakyrkogården och begravningsplats för världskrigens offer.

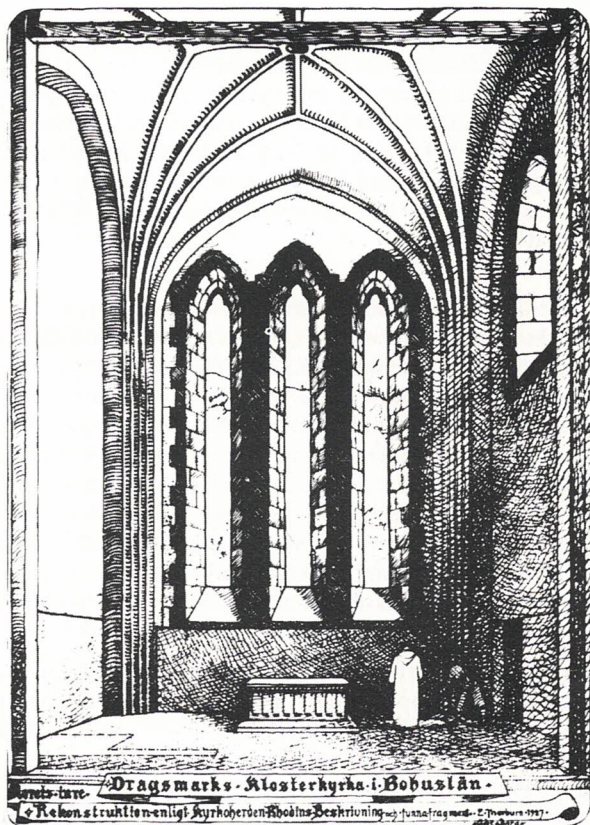
Grundsunds kyrka

Kyrkogården låg strax nedanför Åseberget, beläget 63 m. ö. havet. Ett annat intressant inslag under färden var Båtsmansstugan och dess museum och senare Fiskebäckskils kyrka, uppförd år 1772. Kyrkan erhöll under Margaretha Huidfelds tid många gåvor och som överfördes till en nyare kyrka under 1600-talet. Den allra första kyrkan i Fiskebäckskil tillkom under 1500-talet och hade – enligt samtida – torvtak. På kyrkogården vilar stoftet efter konstnären Carl Wilhelmsson (1866–1928). På gravstenen finns konstnärens porträtt i lågreliëf, ett verk av bildhuggaren Christian Eriksson. 1 km väster om Fiskebäckskil finns Kristineberg – havsbiologisk station – och från den nu rivna mässbyggnaden därstädes, utgjorde förebild till romanen "Ett köpmanshus i skärgården" av bohusslänsförfattarinnan Emilie Flygare-Carlén.

På återresan gjordes uppehåll vid Dragsmark för att studera resterna efter den gamla klosterkyrkan och som lär ha uppförts 1234 och flyttats från Tönsberg i Norge. Detta hände under Haakon Haakonssons tid, som regerade under åren 1217 till 1263. I samband med flyttningen, skänkte han "50 markabol" av sitt färdeneav till den klosterstiftelse som fick det latinska namnet "Monasterium de Silva Sancte Marie" men efterhand kallades rätt och slätt för "Mariakyrkan". Kyrkan ägde bestånd fram till reformationen och dess material av sten forslades till Kongahälla och där ingick i fästningen. Så småningom kom den nya kyrkan till stånd och som fortfarande finns i Dragsmark. Klosterruinen har restaurerats varvid en del inventarier tillvaratogs. En mycket förnämlig skrift om Dragsmark har utgivits av Linnéa Myrström, bördig från Färgelanda. Hon har lagt ned ett omfattande arbete med att beskriva, inte endast kyrkan utan hela denna historiska bygd kring Dragsmark.

Under hemresan var alla som medföljde på denna givande tur, eniga om att en bättre utfärd till denna västliga del av Bohuslän, man knappast kunde tänka. Här hade alla kommit historien nära och fick en god uppfattning om hur det var i tider som ligger långt avlägsen från vår egen tid.

J.O.

Rekonstruktion av Dragsmarks klosterkyrka.

De som deltog i torpinventeringen den sista söndagen i september anno 1981, hade en ovanlig tur beträffande vädret, ty vackrare höstdag, är svår att uppleta. Inventeringen gick ut på, att leta upp några övergivna torpställen i Valbo-Ryr, i första hand Brantekas, har tillhört Muberg, och dess inbyggare arbetade på Flateby gård. Tydliga spår av bebyggelse syntes av det forna hemmet i Brantekas, såväl boningshus som källare och övriga uthus. En någorlunda väg fanns numera fram till detta ställe, men förbindelsen var nyanlagd och inbyggarna på Brantekas torde ha brottats med stora svårigheter, då det gällde att ta sig fram på stigar, som från en större väg genom socknen Valbo-Ryr, ledde fram till Brantekas. Enligt uppgift, lär Brantekas stått öde efter sekelskiftet 1900 och att då en soldat Brant, död ca 1885, bott där. Ordet Brantekas anger en terräng som på bygdemål kallas för "Bratt". Särskilt brant var emellertid ej marken omkring Brantekas men kanske andra tillfartsstigar i omgivningen, gjort det svårare att nå sagda torpställe.

Anteckningar ger vid handen, att de som bodde på Brantekas, haft anställning vid Flateby och att det möjligen kan vara den soldat Brant som arbetat på Flateby. I sammanhanget nämnes, att Brants änka, överlevde honom i ett 20-tal år.

Om Brantekas låg någorlunda nära en större väg, kan man knappast säga det samma om Orremyren, dit avståndet från exempelvis Sörtorp var åtskilligt längre. Till Orremyren kom vi till genom att fotvandrade från gården Tappen, som enligt beskrivning är en hemmansdel under Flatebyn. Det var en intressant väg, en vandringsled uppför och utför i skiftande terräng, ett höstlandskap som förgylldes av alla nyanser i färgsprakande lövträdsbestånd utmed färdvägen. Vi fick även kontakt med en mindre, slingrande bäck genom skogen, som på ett ställe kastade sig utför ett stup, för att därpå övergå i lugnvatten till den långsträckta mossen Orremyren.

Orremyren lär ha tillkommit redan i slutet av 1700-talet och det syntes tydliga spår efter människor som här levat och verkat, långt från allfarsväg. Namnet "Orrmynen" uppkallat efter orrspel från myrens omgivningar och som småningom blev upphovet till benämningen Orremyren, fjärran från all annan bebyggelse. Här liksom på andra platser i skogsbygderna hade folket sin givna arbetsplats vid huvudgården Flateby, men från Orrmynen var avståndet långt. Men detta hindrade ej, att gårdens två söner, till fots traskade den långa vägen till sitt dagsverke och därpå hem igen efter en arbetsdag på sådär 10–12 timmar. Till yttermera berättas, att männen gick hem på middagsrasten och åt sin måltid, för att sedan ge sig iväg till Flatebyn. Detta kan benämnas för en prestation och har ingen motsvarighet i dagens läge. Orremyren är för länge sedan övergivet och plantering av åkrarna lär ha utförts i slutet av 1950-talet.

Ett annat torp i vår upptäckarfärd var Pommern som emellertid visade sig vara osynligt sedan skogen växt upp och gjort besöket omöjligt. Denna plats låg till höger från skogsvägen utmed bäcken från Illtjärn och dess inbyggare hade en gång även haft sitt arbete vid Flatebyn. Pommern låg också ej långt från brukad jord, tillhörande Tappen. Den lilla bäcken som nämnts ett par gånger i denna beskrivning, har ofta kallats "bäcksillra", som betyder en sakta framsipprande bäck ock som "sillrar" sig fram i omgivningen. Detta har givit upphovet till ett

namn för ett litet torp invid Illtjärn och som blev kallat för "Sillran". Detta ställe hann vi ej med att besöka men däremot gjorde vi en tur till Fagerhult, en betydande gård, längst bort från Sörtorp i övrigt.

De som på sin tid hade sin sysselsättning vid Flatebyn och som sinsemellan var goda vänner, hade om sig själva författat några verser och där de gav prov på olika "smeknamn" och som här får utgöra avslutning på hembygdsföreningens torpinventering hösten 1981.

"Det var Krona och Orremyrn och Jonas på Pommern, så var det min Aron och gubben min, den slommern. Så var det Musa och Rättetaljen och vargen i Nordänge-Sveljen. Olle på Blåsopp, han kallar sig basen, den siste och sämste. det var Brantekasen". En känd iakttagare under den höstliga promenaden var Verner Johansson från Sörtorp, som visste allt om denna natursköna omgivning i Valbo-Ryr. Utan honom hade vi inte hittat de ställen vi tidigare läst om, men ej vetat var de låg.

Munkedalsbygd nr 4 1981

Sjökvist hör av sig

Det händer någon gång, att Sjökvist ringer på och för det mesta är det tråkigt eller ledsamt, det han anförtror mig. Nu har jag inte riktigt uppfattat om det var Sjökvist eller Sjörud han hette eller rentav Sjöman, något åt sjö- var det i alla fall. Sjökvist anförtrorde mig, att han sedan en följd av år, varit pensionerad, en sak jag aldrig reflekterat över, ty jag hade för mig, att han var i medelåldern eller där omkring. Sjökvist var inte längre i aktiv ålder och han nämnde något om, att han fått en stor gratifikation, när han lämnat sin anställning. Han hade haft arbete vid en enskild järnväg och vid banan varit något av mångsysslare. Vid ett tillfälle, sa Sjökvist, ville järnvägsledningen pröva om jag dög till biljettgranskare. Jag fick provåka ett antal gånger på tåg tidtabellsenligt och ansåg mig kallas konduktör, sa Sjökvist. Sjökvist fortsatte vidare att han blev mäkta populär som konduktör och att han ofta kom i goda kontakter med människor på tåget när han vandrade genom vagnarna och det hände att han ibland inte hann med att klippa alla biljetterna före tåget kom till nästa station. Och åren gick och Sjökvist fick lämna sin befattning efter avslutade tjänsteår. Allmänheten saknade Sjökvist – som han själv sa. Detta kom också till arbetsgivarens kännedom och dessa hade en överläggning huruvida det var lämpligt att efter en lång arbetsdag, lämna någon form av gåva, till den vitale och omtyckte järnvägsmannen. Någon föreslog en segelbåt, en annan en biljettklippartång i silver.

Men så dök det upp en idé bland järnbolagets styrelse — varför inte ge Sjökvist en bättre, avpolletterad passagerarvagn — dessa skulle ju skrotas och kom aldrig mer i trafik. Sagt och gjort. Sjökvist hade en stor tomt och ett antal meter räls skickades med för att vagnen hade något att stå på. Efter en hel del arbete, kom vagnen en dag att pryddligt stå uppställd i Sjökvists trädgård bland aplar och plommonträd. Sjökvist var mäktigt stolt över gåvan och städade sin vagn nästan dagligen så den skulle se fin ut och välputsad ut.

Sjökvist brukar i vanliga fall, berätta något vemodigt, men denna gång var han något av en optimist. Han till och med skrattade, vilket hör till sällsyntheterna. Men så efter en tid tyckte järnvägsbolaget att dom borde ta en titt på Sjökvists rullande järnvägsåakdon och ett par representanter åkte för den sakens skull till Sjökvists hemort för att beskåda underverket. Nu hör det till saken, att dagen i ära, vädrets makter inte var de bästa, det blåste och regnade men Sjökvists tomt låg ej så långt från stationen. Döm om herrarnas förvåning när de var nästan framme vid trädgårdsvagnen, Sjökvist satt utanför och rökte pipa. Trots det usla vädret blev de stående en stund och tog sig en funderare. Vid deras fråga, varför han inte satt inne och rökte, svarade Sjökvist helt lugnt: ”Det går inte, vagnen är en Icke rökare”.

Sjökvist var verkligen på gott humör, när han berättade sin historia, det är inte varje gång han är så belåten som han var, när jag samtalade med honom. Nu får vi se, vad Sjökvist har för sig nästa gång han hör av sig — eller var det Sjösten han hette, har så svårt för namn.

Från Len Andersson i Åstorp, Skåne, har hembygdsföreningen mottagit följande visa från Torp i Håby.

Torps visa

En visa om Torp skall jag sjunga i kväll
det ligger så vackert, bland dalar och fjäll.
Och visan skall handla från början till slut,
om Torp och så Bruket samt hur där ser ut.

Vid Bruket och kvarnen, där är det en bro,
den går över älven, man slipper att ro.
Vid bron ligger husena högt allihop,
men smedjan och Leken, är nere i en grop.

Å där rinner älven så vacker och klar,
ett sågverk, det såg jag vid älvkanten var,
å husa var stora och röda på färg,
men Kasa, det ligger bland klippor och berg.

Å strax uppför backen, blir vägen så skön,
och ett magasin stod vid ängen så grön.
Å sen har vi korsvägen, nu vet ni dä,
som går bort till Herrgårn å fabriken mä.

Å vackrare kan man då aldrig se,
vid Torps herrgård, går en finfin allé,
av Kärsjön, det tror jag man ser där en vik.
Och så ner vid älven är massafabrik.

Jag går inte längre, där vänder jag om,
så här heter husen, dit som jag kom,
det första var Granknuten, tror jag då visst,
å Höjda å Kula å Höglunda sist.

I Lerberg, se där har vi handelsbutik,
sorteringen där, den är stor och rik,
ja, kaffe å socker, å sirap och ljus,
cigarer å pipor, å tobak å snus.

Å sen har vi stugor, å gårdar och barn,
å så ner vid Bråland, är stuga och kvarn,
att stugan står högt, varje människa ser,
går stenfoten sönder, då ramlar den ner.

Ja, runt omkring Torp, där är bra industri,
ja, kvarnar och sågar också.
Sliperi och gårdar, å jordbruk, å präktiga hus,
ja platsen är finfin, med elektriskt ljus.

Så vackrare plats, kan man aldrig få se,
å folket är nyktra å godtemplare.
Befolkningen allmänt är snälla och bra,
min visa om Torp, den är slut för idå.

Holma den 20 april 1917
Frida Gustavsson

Hembygdens dag 1981

En ganska stillsam och vacker höstdag, kännetecknar årets firande av hembygdens dag 1981. Högtidligheten började med gudstjänst i Munkedals kapell, där predikan hölls av kyrkoadjunkt Andreas Esbensen. Kyrkomusiken utfördes av kantor Märta Pettersson och med sång av Einar Dahlqvist.

Efter gudstjänstens slut, samlades omkring ett 30-tal av kyrkobesökarna på Kaserna hembygdsgård, där kyrkkaffet väntade och där hembygdsföreningens ordförande Jean Ohlsson hälsade alla välkomna. Efter ett gemytligt samkväm, var det dags för återfärd och samtliga avtackades av hembygdsföreningens v. ordförande Alfred Carlsson som samtidigt upplyste om nästa års hembygdsdag, som då förrättas i Foss kyrka. En abonnerad buss, sörjde för att samtliga fick åka från stationen till kapellet, från kapellet till Kaserna och därifrån åter till stationen. Under alla år, har en av prästerna varit närvarande vid kyrkkaffet men icke i år. Detta var en saknad för samtliga, ty det har alltid varit sed att den tjänstgörande prästmannen också efter gudstjänstens slut, deltagit i samkvämet. Av någon anledning blev det inte så i år. Ett tack till hembygdsföreningens duktiga kvinnor, vilka flera timmar i förväg, dukat ett trevligt bord med levande ljus och dekorerat med blommor. Allt detta gjorde att stämningen på Kaserna blev den bästa och att alla trivdes.

Till er som tog väskan

I dessa tider, då butikssnatteriet härjar i stad och land, är det beklagligt att så många människor hemfaller åt denna form av tjuveri, vilket tycks vara onödigt då flertalet har goda anställningar och mänskligt att döma, alla borde göra rätt för sig. Och får man hoppas — de flesta gör, annars skulle många affärsinrättningar snart vara på utdöende.

Även ute på gator och vägar händer det, att tjuven är framme, mest bekant som väskryckare och lyckas ibland plundra kvinnors innehav av kontanta medel. Efter beräkning gick det ej för en dylik väskryckare, som pr velociped cyklades upp jämsides med en dam, ledande en hund och med en plastpåse i handen. Påsen togs elegant av cyklisten men hur han uppfattade "dyrgripen" fick ingen reda på, ty påsen innehöll hundbajs.

Till er som tog väskan: I lördags gick jag till mitt arbete — som kaffekokerska på en bar. Det är extraarbete för mig — jag studerar i vanliga fall och behöver varje krona jag kan förtjäna. Mitt vanliga goda humör tog plötsligt slut på middagen, då jag upptäckte att min väska var försvunnen. Jag brukade ställa den bakom en pelare i lokalen — ingen bra plats förresten. I väskan brukade jag förvara studentlegitimation, glasögon, nycklar och avlöning för tio dagar.

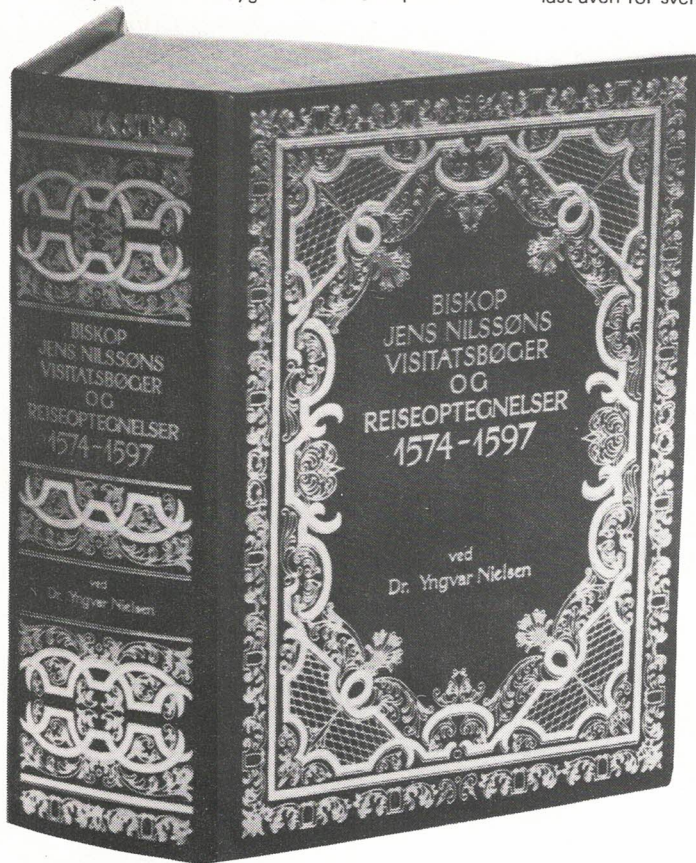
Jag skriver inte detta för att få medlidande utan för att varna andra. Ställ inte ifrån er väskor med pengar och andra ägodelar var som helst. Och till er som tog väskan (det måste vara ni som onykter och inte ville betala för påtår), hade ni trevligt för pengarna som jag arbetat ihop och skulle köpa en vårkappa för?

Ulla-Britt.

BISKOP JENS NILSSØNS VISITATSBOGER OG REISEOPTEGNELSER 1574 – 1597

av Dr. Yngvar Nielsen omfatter biskopen och hans skrivares noteringar från färder genom Bohuslän och Norge. Oslo stift omfattade vid denna tid även hela Bohuslän och visitationsresorna beskriver de gamla färdvägarna, gårdarna, mötet med bygdens folk och präster-

skap samt kyrkornas läge och beskaflenhet. Alla delar av stiftet är föremål för biskopens detaljerade granskning och för nutidens inbyggare är det en fascinerande upplevelse att få blicka 400 år tillbaka i tiden och följa biskopen och hans uppvaktning på de gamla färdvägarna och ridstigarna. Boken är ett faksimiltryck av 1885 års utgåva och tryckt på norska språket – mycket lättläst även för svenska läsare.

904 sidor i a5-format

Priser:

NORMALBAND enl ovanst. illustration.

250,-kr / Norska kr. 280.-

BIBLIOFILBAND om 250 band med guldsnitt på topp numrerad fr. 1 - 200

350.- kr / Norska kronor 385.-

FRAKTFRITT över hela sverige

/gäller ej till återförsäljare/

Utgivning och distribution:

Carl Zakariasson, Södra Moränvägen
42, 668 00 ED. Tel. 0534 - 10073.

FÖRSÄLJES ÄVEN GENOM **BOKHANDELN**

Härmed beställes:ex NORMALBAND „a“ kr

.....ex BIBLIOFILBAND „a“ kr

Sändes till

Adress...../

Kan beställas genom **MUNKREKLAM Bageriv.4. 455 00 MUNKEDAL**
Tel 0524/12119

STÖD

***Hembygdsföreningen genom att
ingå som medlem***

Årsavgift 10:– per person

***Beloppet kan lämpligen insättas på
girokonto 58 23 49 - 7
eller bankgirokonto 665–7480***

MUNKEDALSHALLEN AB

Storköp varje tisdag, helgfri vecka

Tel. 0524 – 10119, 10366

Med ungdom för ungdom
Skolskjutsar — Beställningsresor
Turisttrafik — Linjetrafik
Pensionärsresor

MUNKEDALS OMNIBUSSTRAFIK

Klevavägen 4, Munkedal, tel. 0524 - 117 26, 110 79

